

Sygn. akt **III AUa 1385/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marta Sawińska

Sędziowie: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer

del. SSO Łukasz Ruskiewicz (spr.)

Protokolant: st.sekr.sąd. Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2015 r. w Poznaniu

sprawy **B. M. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji B. M. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 17 czerwca 2014 r. sygn. akt VIII U 3208/12

oddala apelację.

del. SSO Łukasz Ruskiewicz	SSA Marta Sawińska	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
----------------------------	--------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 czerwca 2012 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., na podstawie przepisów art. 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 roku, nr 153, poz. 1227) po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 marca 2012 roku odmówił B. M. (1) przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W treści uzasadnienia decyzji organ rentowy podał, iż orzeczeniem z dnia 22 czerwca 2012 roku komisja lekarska ZUS uznała, że odwołująca nie jest niezdolna do wykonywania pracy, a zatem odwołująca nie spełnia warunku, od którego zależy przyznanie prawa do świadczenia.

Od powyższej decyzji – w formie i terminie prawem przewidzianym – odwołanie wniosła B. M. (1). W uzasadnieniu odwołująca wskazała, że jest osobą schorowaną a dolegliwości utrudniają jej normalne funkcjonowanie i uniemożliwiają podjęcie pracy (k. 2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując jednocześnie argumentację faktyczną i prawną zaprezentowaną w zaskarżonej decyzji (k. 3).

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2014 roku, sygn. akt VIII U 3208/12, Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił odwołanie.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego były następujące ustalenia i rozważania:

B. M. (1) urodziła się (...). Posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe, zawód wyuczony sprzedawca. Ostatnio pracowała jako zawiązka.

Decyzją z dnia 25 lutego 2005 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał odwołującej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 4 grudnia 2004 roku do dnia 30 września 2005 roku. Lekarz orzecznik ZUS rozpoznał wówczas u odwołującej przewlekłe zapalenie błony maziowej stawu kolanowego prawego na podłożu zmian zwyrodnieniowych, zespół bólowy kręgosłupa 1 st. oraz otyłość, i na tej podstawie orzekł iż odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy, okresowo do września 2005 roku.

Kolejnymi decyzjami organ rentowy przyznawał B. M. (1) prawo do renty na dalsze okresy.

Po raz ostatni prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy zostało przyznane odwołującej decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 października 2007 roku, znak: (...). Lekarz orzecznik rozpoznał wówczas reumatoidalne zapalenie stawów, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z dyskopatią L5-S1, przebyte wysiękowe zapalenie prawego stawu kolanowego i lewego skokowego, stan po leczeniu artroskopowym, otyłość oraz stan po cholecystectomii. Na tej podstawie przyznano odwołującej świadczenie od dnia 1 października 2007 roku do dnia 30 września 2010 roku.

Decyzją z dnia 26 października 2011 pozwany odmówił odwołującej przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na jej wniosek z dnia 27 czerwca 2011r. z uwagi na treść orzeczenia komisji lekarskiej z dnia 7.10.2011r., która uznała, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy.

Dnia 20 marca 2012 roku odwołująca złożyła ponowny wniosek o przywrócenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem z dnia 15 maja 2012 roku lekarz orzecznik ZUS rozpoznał u odwołującej: zespół bólowy kręgosłupa C i L, stawów kolanowych i skokowego lewego bez istotnego upośledzenia sprawności ruchowej oraz zaburzenia adaptacyjne typu depresyjnego. Numer statystyczny choroby zasadniczej: (...). W oparciu o badanie i przedstawioną dokumentację medyczną, oraz po zasięgnięciu opinii konsultanta psychiatry ZUS, lekarz orzecznik ZUS nie stwierdził podstaw do orzekania o długotrwałej niezdolności odwołującej do pracy.

Odwołująca w dniu 28 maja 2012 roku złożyła sprzeciw wobec powyższego orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 22 czerwca 2012 roku również nie stwierdziła u odwołującej niezdolności do pracy. Komisja lekarska ZUS rozpoznała u odwołującej: zespół bólowy kręgosłupa C i L, stawów kolanowych i skokowego lewego bez istotnego upośledzenia sprawności ruchowej oraz zaburzenia adaptacyjne typu depresyjnego. Numer statystyczny choroby zasadniczej: (...)

Zaskarżoną decyzją z dnia 28 czerwca 2012 roku, znak: (...), organ rentowy na podstawie powyższego orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z dnia 22 czerwca 2012 roku odmówił odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W celu wyjaśnienia kwestii spornej Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sadowych: neurologa, ortopedy, reumatologa, psychiatry i lekarza medycyny pracy.

Sąd I instancji na podstawie opinii biegłych ustalił, że u odwołującej występują:

- zespół bólowy kręgosłupa, zwłaszcza odcinka szyjnego i lędźwiowego, na tle zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych kręgosłupa,
- zespół bólowy wielostawowy na tle początkowych zmian zwyrodnieniowych- bez dysfunkcji ruchowej,
- zaburzenie nerwicowe/ adaptacyjne/ typu depresyjnego,
- stan po zabiegach ginekologicznym i kamicy żółciowej.

Powołany zespół biegłych – ortopeda, reumatolog, psychiatra, neurolog i lekarz medycyny pracy – po przeprowadzeniu badań specjalistycznych i wydaniu opinii cząstkowych, każdy w zakresie swojej specjalności, zgodnie stwierdzili, że brak jest przesłanek do orzekania u odwołującej niezdolności do pracy w jakimkolwiek stopniu. We wspólnej ocenie biegłego ortopedy, neurologa i reumatologa odwołująca nie jest osobą niezdolną do pracy z powodu schorzeń i dolegliwości ze strony narządu ruchu lub układu nerwowego. Również w sferze psychicznej odwołującej zaburzenia o charakterze nerwicowym przy niewielkim nasileniu depresji, jak wskazał biegły psychiatra, nie uzasadniają orzekania niezdolności do pracy. W łącznej ocenie biegłych aktualnie nie ma podstaw klinicznych ani zawodowych do orzekania niezdolności do pracy odwołującej.

Powyższe opinie zostały zakwestionowane przez B. M. (1).

W ocenie Sądu I instancji opinie biegłych sądowych: ortopedy- dr Beaty Maas, reumatologa- dr Barbary Kaczmarek, psychiatry- dr Wiesława Majewskiego, neurologa- dr Antoniego Godlewskiego oraz specjalisty medycyny pracy- dr Jacka Romankowa, są w pełni wiarygodne. Zostały sporządzone wnikliwie i rzetelnie. Wskazane opinie wyczerpująco i szczegółowo wyjaśniają istotę stanu zdrowia odwołującej z uwzględnieniem posiadanych przez biegłych wiadomości specjalnych. Przed wydaniem opinii biegli zapoznali się z dostarczoną dokumentacją. Przeprowadzając bezpośrednio badanie lekarskie mieli okazję do osobistego kontaktu z odwołującą. Dysponowali również wszelkimi informacjami umożliwiającymi wydanie trafnej opinii i wiadomości te w sposób prawidłowy wykorzystali. Wnioski zawarte w opiniach są jasne i logiczne. Opinie nie zawierają wewnętrznych sprzeczności. Biegli stwierdzając u odwołującej brak niezdolności do pracy dysponowali pełną dokumentacją lekarską.

Odwołująca zakwestionowała pismem z dnia 19 czerwca 2013 roku opinię biegłego ortopedy, reumatologa, psychiatry i neurologa z dnia 13 grudnia 2012 roku. W uzasadnieniu wskazała, że nie jest w stanie wykonywać nawet lekkich fizycznych prac, według zaleceń lekarzy powinna unikać przeciążeń oraz prowadzić oszczędny tryb życia, na potwierdzenie czego załączyła odpowiednią dokumentację medyczną. Równocześnie odwołująca wniosła o powołanie biegłego z zakresu medycyny pracy i przeprowadzenie dodatkowych badań w zakresie neurologii i ortopedii.

Do podniesionych przez odwołującą zarzutów ustosunkowali się biegli ortopeda i neurolog w pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 28 czerwca 2013 roku, którzy, po zapoznaniu się z przedłożoną dokumentacją medyczną, w całości podtrzymali wcześniejszą opinię o braku długotrwałej niezdolności do pracy u odwołującej z powodu schorzeń narządu ruchu i/lub układu nerwowego.

Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu medycyny dr Jacka Romankowa, który w opinii z dnia 11 września 2013 roku, po przeprowadzeniu badania przedmiotowego oraz dokonaniu analizy dokumentacji medycznej i zawodowej odwołującej, stwierdził, iż nie jest ona niezdolna do pracy. Jak wskazał biegły, przeciwwskazania stanowiskowe np. do ciężkiej pracy o dużej monotypowości w nieergonomicznych pozycjach nie stanowią o istotnym zmniejszeniu potencjalnych możliwości zarobkowania i w jego ocenie odwołująca może pracować zgodnie z poziomem wykształcenia. Orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności w ocenie biegłego nie ma znaczenia w sprawie, jest aktem niższym prawnie niż orzekanie ubezpieczeniowe i w innych celach wydawane.

Powyższej opinii B. M. (1) zarzuciła rażące pomyłki w dokonanych przez biegłego ustaleniach dotyczących jej okresu zatrudnienia, rodzaju wykonywanej pracy i zawodu, ponadto brak ustosunkowania się w opinii do przebytych przez nią operacji.

W opinii uzupełniającej z dnia 20 lutego 2014 roku biegły potwierdził, że w opinii z dnia 19 grudnia 2013 roku znalazł się błąd spowodowany wydrukiem komputerowym. W części wstępnej opinii biegły prawidłowo omówił przebieg aktywności zawodowej odwołującej. Co do podniesionego przez odwołującą argumentu nie uwzględnienia przebytych operacji, to zdaniem biegłego zabiegi artroskopowe w zakresie narządu ruchu, jak również zabiegi i schorzenia w zakresie narządu rodno i jamy brzusznej, podlegają ochronie pracy w ramach (...) i nie mają wpływu na ogólną zdolność do pracy odwołującej.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko biegłego co do pomyłek zaistniałych w opinii z dnia 11 września 2013 roku, uznając, że ich charakter nie miał wpływu na całościowy wywód opinii i tym samym na ocenę wiarygodności sporządzonej opinii. We wstępnej części opinii biegły wskazał prawidłowy przebieg aktywności zawodowej odwołującej. W konkluzji opinii odniósł się również do kwalifikacji w zawodzie sprzedawcy a nie fryzjerki.

W opinii uzupełniającej z dnia 6 marca 2014 roku biegli: ortopeda, neurolog, reumatolog i psychiatra, po zapoznaniu się z aktualną dokumentacją medyczną odwołującej przedłożoną przez nią na rozprawie w dniu 4 marca 2013 roku, orzekli, iż nie znajdują w tejże dokumentacji danych, które przemawiałyby za zmianą wcześniejszej opinii. Biegli neurolog, ortopeda i reumatolog w całości podtrzymali swoją ocenę orzecznictwa o braku u odwołującej niezdolności do pracy w jakimkolwiek stopniu z powodu schorzeń i dolegliwości dotyczących narządu ruchu i/lub układu nerwowego. Biegli podkreślili, że nie negowali i nie negują faktu, że odwołująca wymaga dalszego leczenia, w tym leczenia specjalistycznego z zakresu narządu ruchu ale nie jest to tożsame z uznaniem długotrwałej niezdolności do pracy. Również psychiatra podtrzymał swoją wcześniejszą opinię, iż łagodne zaburzenia depresyjne typu nerwicowego, na jakie cierpi odwołująca i które mają związek z obciążeniami sytuacyjnymi odwołującej (utrata renty, choroba siostry, kłopoty rodzinne) nie stanowią przeszkody w podjęciu przez nią pracy zarobkowej.(k.113)

Powyzszą opinię uzupełniającą B. M. (1) również zakwestionowała wnosząc o zweryfikowanie opinii biegłych przez innych lekarzy.

Sąd I instancji uznał jednak, że przedmiot sporu został dostatecznie wyjaśniony. Dołączone przez odwołującą dokumenty medyczne nie zawierały żadnych nowych, istotnych okoliczności mających wpływ na zmianę opinii. Odwołująca dołączyła kserokopię kartoteki od psychiatry, który wskazał, że stan odwołującej nie zmienił się, utrzymują się dolegliwości bólowe, obniżony nastrój, zaburzenia snu, myśli rezygnacyjne, drętwienia rąk, ograniczenie chodzenia, zaburzenia snu. Ten stan był oceniany przez biegłego psychiatrę jako wskazujący na zaburzenia depresyjne typu nerwicowego, które nie uzasadniają uznania istnienia długotrwałej niezdolności do pracy. W dołączonej kartotece od neurologa leczącego odwołującą odnotowano bóle barku lewego, kolana prawego, stawu skokowego lewego, postawiono diagnozę zgodną z diagnozą biegłych tj. przewlekły zespół bólowy kręgosłupa, zmiany stawowe wielostawowe. Lekarz neurolog wskazał, że odwołująca jest niezdolna do pracy. Dane te również nie zawierały innych niż w opinii biegłych informacji, a wskazanie, że jest niezdolna do pracy pokrywają się z opinią biegłych, którzy nie kwestionowali, że odwołująca wymaga leczenia i może korzystać ze zwolnień lekarskich w okresach zaostrzeń dolegliwości. W kartotece od reumatologa również nie znajdowały się inne wpisy niż w opinii biegłej reumatolog, odnotowano brak wysięków w stawach, zwyrodnienia (k. 127). Z zaświadczenia z wizyty u ortopedy (k. 128) również nie wynikają inne niż wskazano w opinii biegłych rozpoznania (choroby zwyrodnieniowe wielostawowe), zalecono okresowo fizykoterapie i leczenie objawowe. Dokumenty te w ocenie Sądu I instancji nie zawierały żadnych innych informacji, które jako nowe winny być zweryfikowane przez biegłych. Biegli nie kwestionowali faktu, że odwołująca się leczy, że okresowo musi korzystać ze zwolnień lekarskich, nie ma potrzeby hospitalizacji czy dokonywania interwencji chirurgicznej, co potwierdzała dołączona dokumentacja lekarzy leczących odwołującą, którzy określali stan odwołującej jako „bez istotnych zmian”. Podkreślić należy, że stwierdzenie przez lekarzy leczących, że odwołująca jest niezdolna do pracy nie jest tożsame z uznaniem, że niezdolność ta jest długotrwała w rozumieniu orzecznictwa rentowego. Odróżnić bowiem należy niezdolność długotrwałą uzasadniająca przyznanie prawa do renty od niezdolności krótkotrwałej wymagającej korzystanie ze zwolnień lekarskich. Nadto opinia lekarzy leczących odwołującą nie może stanowić podstawy do przyznania prawa do renty wbrew opinii biegłych. Lekarze

leczący mają bowiem obowiązek wspierania pacjenta nie tylko w leczeniu chorób somatycznych ale i w wyrażanych stanowiskach dotyczących subiektywnych odczuć w zakresie samopoczucia.

Wydane opinie przez biegłych sądowych dostarczyły Sądowi Okręgowemu wystarczających informacji niezbędnych do rozstrzygnięcia kwestii spornej w niniejszej sprawie. Brak też było podstaw do powoływania biegłych innych specjalności lub przeprowadzania opinii z innych biegłych.

Sąd I instancji podkreślił, że samo niezadowolenie strony z treści opinii biegłego, gdy nie zgłasza on konkretnych zarzutów w stosunku do opinii, nie powoduje konieczności powoływania kolejnego biegłego, czy kolejnych biegłych (por. SN z dnia 15 lutego 1974 roku II CR 817/73 niepubl.).

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy działając na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc odmówił B. M. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Apelację od powyższego wyroku złożyła odwołująca B. M. (1), która wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie jej za niezdolną do podjęcia pracy, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i ponowne rozpatrzenie sprawy.

W uzasadnieniu apelacji wskazano, że z zaświadczenia z dnia 14 sierpnia 2013 roku prof. dr. hab. Jacka Kruczyńskiego wynika, że zmiany w obrębie prawego kolana i stopy lewej stanowią przyczynę ograniczenia możliwości poruszania. Apelująca wskazała, że również podobnej treści jest opinia specjalisty ortopedy W. S., którego zdaniem przewlekłe zapalenie prawego kolana oraz znaczne zmiany zwyrodnieniowe lewego stawu skokowego powodują istotne ograniczenie chodzenia i powodują niezdolność do pracy wymagającej stania i chodzenia. Zdaniem apelującej jest ona przynajmniej częściowo niezdolna do pracy i nie nastąpiła poprawa jej stanu zdrowia, wręcz przeciwnie jej stan zdrowia systematycznie się pogarsza, na dowód czego przedłożyła skierowanie do szpitala z dnia 9 lipca 2014 roku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja odwołującej B. M. (1) okazała się niezasadna.

Na wstępie rozważań stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo i wyczerpująco ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie, jak również wszechstronnie rozważył zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy, a jego wnikliwa i bezstronna analiza zgodna jest z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Z uwagi na to Sąd Apelacyjny przyjął na podstawie art. 382 k.p.c. ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego za własne, dzieląc przytoczoną, dla uzasadnienia rozstrzygnięcia, podstawę prawną i dotyczące jej wywody.

W tym miejscu przypomnieć należy przepisy ustanawiające przesłanki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od dnia ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Osobą niezdolną do pracy, jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Osobą całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12). Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę

rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13).

Apelująca wskazała, że jej lekarze prowadzący - ortopedzi stwierdzili, że nie nadaje się ona do pracy fizycznej wymagającej długotrwałego stania, chodzenia i schylania się, co wiąże się dla niej z bólem i trudnościami, a do pracy umysłowej nie posiada żadnych kwalifikacji i z tego względu zasadne jest przyznanie jej prawa do renty z tytułu przynajmniej częściowej niezdolności do pracy.

Apelująca nie wskazała jednak żadnych nowych okoliczności, ani nowych dowodów, świadczących o tym, że jest ona niezdolna do pracy, poza zaświadczeniem lekarskim prywatnego lekarza leczącego i skierowaniem do szpitala na wykonanie świadczenia w 2020 roku.

Opinię o stanie zdrowia odwołującej, sporządzoną przez biegłych lekarzy: ortepedy, neurologa, reumatologa, psychiatry oraz lekarza medycyny pracy należało uznać za miarodajny i w pełni wiarygodny dowód. Opinia biegłych wydana została po zapoznaniu się przez biegłych z całą dostępną dokumentacją medyczną oraz po zbadaniu odwołującego. Apelująca nie przedłożyła obecnie żadnej nowej dokumentacji medycznej mającej wpływ na jej niezdolność do pracy.

Opinie biegłych sądowych: ortepedy- dr Beaty Maas, reumatologa- dr Barbary Kaczmarek, psychiatry- dr Wiesława Majewskiego, neurologa- dr Antoniego Godlewskiego oraz specjalisty medycyny pracy- dr Jacka Romankowa – powołanych w niniejszej sprawie wraz z opiniami uzupełniającymi, zostały sporządzone rzetelnie, w oparciu o fachową wiedzę biegłych, po zapoznaniu się przez biegłych z przedłożoną dokumentacją lekarską i przeprowadzeniu badania odwołującej, a ponadto zostały logicznie, jasno oraz wyczerpująco uzasadnione. Treść wydanych w sprawie opinii wskazuje na to, iż spełniają one wymagania stawiane tego rodzaju opiniom, albowiem: przedmiotowe badania lekarskie zostały poprzedzone wywiadem medycznym, w którym odnotowano zgłaszane przez odwołującą dolegliwości zdrowotne, dane co do przebytego leczenia oraz wyniki badań wynikające z przedłożonej dokumentacji lekarskiej, badania lekarskie cechuje wielość poddanych badaniu kwestii, tj. objawów i oznak, mających znaczenie dla oceny stanu zdrowotnego odwołującej, co znajduje odzwierciedlenie w szczegółowym opisie poszczególnych badań, przedstawione rozpoznanie było jasne i jednoznaczne, zawarte w końcowej części opinii wnioski korespondują z wynikami przeprowadzonego wywiadu i przedmiotowego badania. Odwołująca, jak prawidłowo ocenił Sąd pierwszej instancji, nie przedstawiła jakichkolwiek istotnych i merytorycznych zarzutów do opinii sporządzonych na potrzeby postępowania, powołując się jedynie na odmienną ocenę stanu jej zdrowia przez lekarzy ją leczących. Te okoliczności nie stanowią jednak same w sobie skutecznego argumentu pozwalającego podważyć wiarygodność rzetelnych, obszernych i jednoznacznych w swych wnioskach opinii biegłych sądowych, którzy dokonali obiektywnej oceny stanu zdrowia odwołującej.

W tym miejscu wskazać należy, że ustalenie czy odwołująca jest niezdolna do pracy przez Sąd nastąpić może wyłącznie w oparciu o opinię sporządzoną przez biegłych, która nie może być zastępowana innymi dowodami np. zeznaniami świadków, dowodem z oględzin. Dowód z opinii lekarskiej w tej kategorii spraw jest więc dowodem koronnym, analizującym i sumującym przeciwstawne oceny prezentowane przez strony („Dowód z opinii lekarza biegłego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych” SSN Beata Gudowska, Przegląd Ubezpieczeń Społecznych i Gospodarczych 2001r., Nr 6, s. 8-12). Sąd drugiej instancji, aby poczynić ustalenia istotnie odbiegające od ustaleń dokonanych w postępowaniu w pierwszej instancji na podstawie opinii biegłego lekarza sądowego, powinien zatem zasięgnąć dodatkowej opinii tego samego lub innych biegłych. Podkreślić przy tym należy, że o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności medycznej nie może decydować wyłącznie niezadowolenie strony, lecz konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość (por. wyrok SN 30.11.1999r., II UKN 220/99, OSNP 2001r., Nr 6, poz. 204, SA 25.06.2002r., III AUa 811/02, OSA 2003r., Nr 9, poz. 35, SN 04.08.1999r., I PKN 20/99, OSNP 2000r., Nr 22, poz. 807).

Apelująca tymczasem nie podniosła, jak już wyżej wskazano, żadnych merytorycznych zarzutów do wydanego w sprawie wyroku, mogących podważyć wiarygodność opinii biegłych sądowych, co do ustalenia, że nie jest ona niezdolna do pracy.

Kontrola opinii biegłego powinna polegać na sprawdzeniu prawidłowości – z punktu widzenia wymagań logiki i zasad doświadczenia życiowego, rozumowania przeprowadzonego w jej uzasadnieniu, które doprowadziło do wydania przez biegłego takiej, a nie innej opinii (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 15.06.1970r, I CR 224/70, OSNCP, Biul. Sądu Najwyższego z 1971r, nr 11, poz. 203). Sąd może ocenić opinie jedynie pod względem fachowości, logiczności i rzetelności. Nie może jednak nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego, czy zamiast nich wprowadzać własne stwierdzenia (por. orz. Sądu Najwyższego z dnia 19.12.1990r, I PR 148/90, OSP 1991 11-12, poz. 300)

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się jakichkolwiek nieprawidłowości przy wydawaniu przedmiotowych opinii biegłych i formułowaniu końcowych wniosków, dlatego też nie dostrzegł potrzeby powoływania kolejnych biegłych w postępowaniu przed Sądem II instancji. Tym bardziej, że odwołująca we wniesionej apelacji nie podniosła żadnych konkretnych zarzutów merytorycznych dotyczących treści ww. opinii, które wskazywałyby na uchybienia biegłych poczynione przy wydawaniu opinii oraz brak fachowości i bezstronności, jak również nie wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych.

Argumentacja apelującej koncentrowała się jedynie na tym, że leczący ją lekarze ortopedzi uznali, że nie jest ona w stanie wykonywać pracy fizycznej wymagającej stania, chodzenia i schylania się, a do pracy umysłowej nie ma żadnych kwalifikacji.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny wskazuje, że powyższe zarzuty odwołującej są niezasadne. Dla Sądu decydujące znaczenie ma bowiem bezstronna opinia biegłych sądowych wydana w toku postępowania i to ona jedynie może stanowić podstawę wyrokowania, a nie prywatna opinia lekarzy leczących odwołującą. Orzekanie bowiem o niezdolności do pracy w ramach postępowania o rentę z tytułu niezdolności do pracy nie należy do kompetencji lekarzy leczących ubezpieczonych, tylko do lekarzy orzeczników i komisji lekarskich ZUS (art. 14 ust. 1 i ust. 2e ustawy) oraz w postępowaniu odwoławczym do Sądu powszechnego, który posiłkuje się w tym względzie opiniami biegłych sądowych.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że biegli, którzy wydawali opinie w sprawie nie negowali samego faktu, że u B. M. (1) występują określone schorzenia i nie jest ona osobą w pełni zdrową, jednak stopień zaawansowania schorzeń występujących u apelującej nie jest tak zaawansowany aby można było uznać B. M. (1) za osobę niezdolną do pracy w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Biegli w pisemnych opiniach uzupełniających ustosunkowali się do zgłaszanych przez odwołującą zastrzeżeń oraz przedstawianej przez nią dodatkowej dokumentacji medycznej, nie znajdując jednak danych pozwalających na zmianę wcześniejszych opinii stwierdzających brak podstaw do orzeczenie u odwołującej niezdolności do pracy. Jak wskazali biegli odwołująca może wykonywać szereg prac fizycznych zarobkowych na otwartym rynku pracy, a jedynie w okresach zaostrzeń dolegliwości chorobowych może wymagać krótkotrwałej ochrony od pracy, w ramach zasiłków chorobowych.

Sąd Apelacyjny zgadza się również z twierdzeniem Sądu I instancji, że samo subiektywne przekonanie odwołującej, że stan jej zdrowia uzasadnia ustalenie niezdolności do pracy, w żaden sposób nie zdeprecjonowało wniosków przeprowadzonych opinii lekarskich, sporządzonych w oparciu o fachową wiedzę biegłych lekarzy sądowych odpowiednich specjalności. Niczego w tej kwestii nie zmienia również fakt skierowania odwołującej do szpitala oraz oczekiwania przez nią na udzielenie świadczenia medycznego, bowiem sam fakt prowadzenia leczenia, czy oczekiwania na zabieg medyczny w żadnym razie nie oznacza istnienia u danej osoby niezdolności do pracy w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Apelacyjny wskazuje również, iż także dokumentacja medyczna przedkładana przez odwołującą w toku postępowania pierwszoinstancyjnego została prawidłowo uwzględniona przez biegłych sądowych i Sąd orzekający, co wynika z treści pisemnego uzasadnienia Sądu pierwszej instancji. Ocenę tej dokumentacji Sąd Apelacyjny w całości podziela, albowiem wnioski Sądu Okręgowego zostały logicznie umotywowane i znajdują dodatkowo oparcie

w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci opinii biegłych sądowych. Podkreślenia wymaga także, iż zapisy w przedłożonej przez odwołującą dokumentacji ograniczają się w przeważającej części do opisanie jej subiektywnych dolegliwości bólowych, co samo w sobie nie stanowi o niezdolności do pracy.

Reasumując powyższe rozważania uznać należy, że apelująca nie podniosła zarzutów, które mogłyby spowodować zmianę lub uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego.

Mając na względzie powyższe rozważania i nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji, Sąd Apelacyjny na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 385 kpc, oddalił ją jako bezzasadną.

del. SSO Łukasz Ruszkiewicz SSA Marta Sawińska SSA Iwona Niewiadowska-Patzer